

AGGTELEK

La amabilidad de la invitación disimula una pequeña provocación que, como si fuera ketchup, Aggtelek lanza a la cara de las expectativas y de las etiquetas. El gesto no apunta sin embargo a la espectacularidad efímera de las técnicas de mercado: «admirad, gente, lo que podemos llegar a hacer». Deriva más bien lánguidamente en ese terreno donde no se esperaba al colectivo, las ansias de reunir el público en un acto de marcado carácter relacional: "Habrà veggie burgers, nadie se podrá negar".

La apuesta de Aggtelek por la masticación se enmarca en lo que distingue homesession de los espacios naturalizados para el arte, que sean museos o galerías. Subraya la vertiente híbrida del espacio y su distanciamiento de cualquier misión grandilocuente, con un guateque hedonista y comunitario que se podría sustentar a sí mismo como acto político. La invitación, en forma de diktat amigable, se convertiría por cierto en el pretexto ideal para rellenar el pan con ese vocabulario que constituye el picnic de la crítica: táctica, suceso, reapropiación y otros acontecimientos foucauldianos. Después de todo, son conceptos comestibles que actúan como conservantes: la industria nos ha acostumbrado a su ingestión y a su particular efecto adictivo, comparable al de las croquetas de alta gama para gatos. Sin embargo, a la obra-momento y su rollo de primavera conceptual, Aggtelek añade un dispositivo escultórico con una clara voluntad acumulativa. En este sentido, el título «Plat du jour», que procede de las vivencias belgas del colectivo, sienta las bases del proyecto: cantidades y resoluciones formales que desconfían de la nouvelle cuisine y del diseño de tendencias.

De hecho, el proyecto, en su gestación, ha hinchado entre rebotes, digresiones y discusiones: las salpicaduras de esta dinámica cubren la pared a modo de papel pintado y con el lirismo de una brocheta. Entre los bandazos e iluminaciones del proceso, se recurrió a las carnes sin paracaídas de Rubens para exorcizar al fantasma de Steve Jobs, se montaron bocetos, catas y se organizaron expediciones antropológicas en Bruselas. Esta serie de carteles, que adornan el OneDayRestaurant y apilan referencias como sandwiches en la panadería del pueblo, ostentan toda la creatividad de sus chefs o, al menos, los senderos ácidos en los cuales toman su impulso. De allí, guiños satíricos e impertinencias fáciles: brindis burlescos a la sociedad contemporánea, a sus supermercados y a sus escándalos de obediencia belga, dedicatorias a estilos arquitectónicos, a las vanguardias y a sus descendientes, al conceptualismo y a sus necesidades vitales. Desde luego, las reverencias formales de Aggtelek son picantes y delirantes: de la misma forma que nadie quisiera en su restaurante que el menú abuse de convicciones poéticas para reciclar los espárragos trigueros, ¿quién acogería en su casa proyectos que creyeran en la pureza de sus propuestas y de su trasfondo?

Ese afán por el revuelto y la mezcla de sustancias es lo que hace vibrar los pies en los cuales se apoyan las barras del local: inspirados en el mobiliario escultural de Franz West, son un cruce incierto que nace en la forma para evadirse en el uso. La cita del artista austriaco y de su diseño mutante sirve de punto de encuentro entre los invitados y las hamburguesas y de señal de confluencia entre la obra-momento y el monumento formal. La escultura coge

sentido, demultiplica su presencia precisamente por el acoso que sufre por parte de los comensales, por los rodeos que dan y por sus conversaciones interesadas: una suma de movimientos y relaciones que se concentran en la apropiación de otra construcción, más efímera aún, el veggie burger, icono pop y forma comestible.

El dispositivo propuesto por Aggtelek para su singular restaurante asume así, sin complejos, su estatuto de alcachofa: entre sus hojas sin masticar, desvela sus incongruencias (sirva la palabra para el vello de la verdura como para los pies hinchados de la mesa) y sus populismos: luces y colores en sustitución de corazones tiernos. Con todo ello, Aggtelek y homesession ofrecen un restaurante que apela a la demagogia de un decorado de serie. Al fin y al cabo, este montaje ostenta así su naturaleza: los espectadores están invitados a una ficción y de la narrativa, se encargan ellos. Para eso, les dan de comer.

Biografía:

AGGTELEK es el nombre artístico del proyecto de Gema Perales (Barcelona, 1982) y Xandro Vallès (Barcelona, 1978). Destacan sus exposiciones individuales en galerías como Hilary Crisp (Londres) o Luís Adelantado (Miami, Valencia, México) o en centros de arte como los Mataderos (Madrid). Su obra ha sido mostrada en exposiciones colectivas como la X Bienal de Estambul (2007), «Remote Viewing» (2009, MOCA, Los Ángeles) así como en numerosas ferias. Varios galardones han recompensado sus proyectos, entre los cuales destaca el Primer Premio en la Muestra de Artes Visuales INJUVE en 2008.

Próximos eventos homesession InvitedOneDay:

13/12/2011 Daniela Ortiz
2012.... big surprise?

Con el soporte:

Co NCA
Consell Nacional
de la Cultura i de les Arts

Ajuntament de Barcelona
Institut de cultura.

**Estrella
Damm**

AGGTELEK

L'amabilitat de la invitació dissimula una petita provocació que, com si fos ketchup, Aggtelek llança a la cara de les expectatives i de les etiquetes. El gest no apunta no obstant a la espectacularitat efímera de les tècniques de mercat: «apropieu-vos, admireu allò que podem arribar a fer». Deriva més aviat languidament en aquest terreny on no s'esperava el col·lectiu, les ànsies de reunir el públic en un acte amb un caràcter relacional obvi: "Hi haurà veggio burgers així que ningú es podrà negar".

L'aposta d'Aggtelek per la masticació s'emmarca en allò que distingeix homesession dels espais naturalitzats per a l'art, que siguin museus o galeries. Subratllen el vessant híbrid de l'espai i el seu distanciament de qualsevol missió grandiloqüent, amb un *guateque* hedonista i comunitari que es podria sustentar a si mateix com a acte polític. La invitació, amb forma de diktat amigable, es convertiria de fet en el pretext ideal para farcir el pa amb aquest vocabulari que constitueix el picnic de la crítica: tàctica, succés, reapropiació i altres esdeveniments foucaldians. Després de tot, són conceptes comestibles que actuen com a conservants: la indústria nos ha acostumat a la seva ingestió i al seu particular efecte addictiu, comparable al de les croquetes d'alta gama per a gats. No obstant, Aggtelek afegeix, a l'obra-moment i el seu rotlle de primavera conceptual, un dispositiu escultòric amb una clara voluntat acumulativa. En aquest sentit, el títol «Plat du jour», que procedeix de les vivències belgues del col·lectiu, assenten les bases del projecte: quantitats i resolucions formals que desconfien de la nouvelle cuisine i del disseny de tendències.

De fet, el projecte, en la seva gestació, ha inflat entre rebots, digressions i discussions: les esquitxades d'aquesta dinàmica cobreixen la paret a manera de paper pintat i amb el lirisme d'una broqueta. Entre les bandades i il·luminacions del procés, es va recórrer a les carns sense paracaigudes de Rubens per exorcitzar al fantasma de Steve Jobs, es van muntar esbossos, tastos i es van organitzar expedicions antropològiques a Brussel·les. Aquesta sèrie de cartells, que adornen el OneDayRestaurant i apilen referències com els sandwiches en la fleca del poble, ostenten tota la creativitat dels seus xefs o, almenys, les senderes àcides en les quals prenen el seu impuls. Amb allò venen picades d'ullet satíriques i impertinències fàcils: brindis burlescos a la societat contemporània, als seus supermercats i als seus escàndols d'obediència belga, dedicatòries a estils arquitectònics, a les avantguardes i als seus descendents, al conceptualisme i a les seves necessitats vitals. Per descomptat, les reverències formals de Aggtelek són picants i delirants: de la mateixa forma que ningú volgués al seu restaurant que el menú abusi de conviccions poètiques per reciclar els espàrrecs silvestres, qui acolliria a la seva casa projectes que creguessin en la puresa de les seves propostes i del seu rerefons?

Aquest afany per la barreja de substàncies és el que fa vibrar els peus en els quals es recolzen les barres del local: inspirats en el mobiliari escultural de Franz West, són un encreuament incert que neix en la forma per evadir-se en l'ús. La cita de l'artista austríac i del seu disseny mutante serveix de punt de trobada entre els convidats i les hamburgueses i de senyal de confluència entre l'obra-moment i el monument formal. La escultura agafa sentit, desmultiplica la seva presència precisament per l'assetjament que sofreix per part

dels comensals, per les marrades que fan i per les seves converses interessades: una suma de moviments i relacions que es concentren en l'apropiació d'una altra construcció, més efímera encara, el veggio burger, icona pop i forma comestible.

El dispositiu proposat per Aggtelek per al seu singular restaurant assumeix així, sense complexos, el seu estatut de carxofa: entre les seves fulles sense mastegar, desvetlla les seves incongruències (que la paraula serveixi per a designar al borrisol de la verdura o bé els peus inflats de la taula) i els seus populismes: llums i colors en substitució de cors tendres. Amb tot això, Aggtelek i homesession ofereixen un restaurant que apel·la a la demagògia d'un decorat de serie. Amb tot plegat, aquest muntatge ostenta així la seva naturalesa: els espectadors estan convidats a una ficció i de la narrativa, se n'encarreguen ells. Per a això, els hi donen de menjar.

Biografia:

AGGTELEK és el nom artístic del projecte de Gema Perales (Barcelona, 1982) i Xandro Vallès (Barcelona, 1978). Destaquen les seves exposicions individuals a galeries com Hilary Crisp (Londres), Luís Adelantado (València, Mèxic), Magda Bellotti (Madrid) o a centres d'art com el Mataderos (Madrid). La seva obra s'ha mostrat a exposicions col·lectives com la X Bienal d'Estambul (2007), «Remote Viewing» (2009, MOCA, Los Angeles) així com a nombroses fires (Shanghái, Miami, Moscó). Varis premis han recompensat els seus projectes, entre los que destaquen el Primer Premi a la Mostra d'Arts Visuals INJUVE al 2008.

Propers esdeveniments homesession InvitedOneDay:

13/12/2011 Daniela Ortiz
2012.... big surprise?

Amb el suport de:

Co NCA
Consell Nacional
de la Cultura i de les Arts

Ajuntament de Barcelona

Institut de
Cultura.

Estrella
Damm